

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget går ud på at tilvejebringe skattemæssig ligestilling mellem ægtefæller.

Efter lovforslaget skal hver af ægtefællerne beskattes af sin indkomst, hvadenten der er tale om arbejdsindkomst eller indkomst af formue. For så vidt angår beskatningen af ægtefællernes formueindkomst og formue skal der dog gælde særlige regler.

Efter ligningslovens § 8 A kan visse gaver til almenvelgørende eller i øvrigt almennyttige institutioner trækkes fra i den skattepligtige indkomst, når gavebeløbet overstiger 100 kr. Der foreslås en ændring af fradraget, således at først gaver udover 300 kr. giver ret til fradrag. Til gengæld kan hver af ægtefællerne udnytte det gældende maksimale fradrag på 1.000 kr.

Endelig foreslås en ændring af 3.000 kr.'s-fradraget i pensionsbeskatningslovens § 50 til et fradrag på 2.000 kr., uden hensyn til om den skattepligtige er gift eller ugift.

Disse ændringer nødvendiggør ændringer af såvel kildeskatteloven som af en række andre skattelove.

Almindelige bemærkninger

1. Ved gennemførelsen af kildeskatten i 1970 blev sambeskatningen af ægtefæller ophævet på væsentlige områder, idet den gifte kvinde blev særskilt skattepligtig af de fleste arter af indkomst. Denne udvikling er fortsat i de følgende år.

Efter de gældende regler er det stort set alene ægtefællernes formueindtægter og formueudgifter, der fortsat er undergivet sambeskatning, idet disse indgår i opgørelsen af mandens skattepligtige indkomst. Endvidere svarer manden stadig formueskat af ægtefællernes samlede formue.

I Sverige gennemførte man med virkning fra den 1. januar 1971 en ændring af ægtefællebeskatningen, således at hver ægtefælle beskattes af sin indkomst, uanset arten af denne, og af sin formue. Indkomst af formue beskattes dog hos den ægtefælle, der har den største A-indkomst (arbejdsindkomst), og skatten fordeles mellem ægtefællerne på

grundlag af deres formueindkomst. Ægtefællernes formueskat beregnes ligeledes samlet og fordeles på grundlag af hver ægtefælles formue.

De her foreslåede regler er i det væsentlige udformet efter retningslinier, der svarer til det svenske ægtefællebeskatningssystem. Lovforslaget har også væsentlige lighedspunkter med det i folketingssamlingen 1976-77 fremsatte lovforslag om en skattemæssig ligestilling mellem ægtefæller. Dette lovforslag (L 49), der var til 1. behandling den 27. oktober 1976 (Folketingstidende 1976-77, sp. 896 ff.) blev ikke færdigbehandlet.

2. Efter lovforslaget beskattes hver ægtefælle af sin indkomst og sin formue, men ved beregningen af skatten tages der hensyn til den anden ægtefælles formueindkomst og formue.

Som det vil fremgå, går den foreslåede ordning ikke ud på fuldstændig særbeskatning af ægtefæller. En konsekvent særbeskatning måtte betyde, at skatterne blev beregnet for hver ægtefælle for sig helt uden hensyntagen til størrelsen af den anden ægtefælles indkomst. Det ville være til ulempe i de tilfælde, hvor hustruens formueudgifter hidtil med fordel har kunnet fratrækkes i mandens indkomst. Det ville samtidig åbne mulighed for, at ægtefællerne kunne fordele formueindtægter og -udgifter mellem sig på en skattemæssig fordelagtig måde og herigennem opnå betydelige skattebesparelser.

På tilsvarende måde måtte formueskatten af hver ægtefælles formue beregnes uden hensyn til størrelsen af den anden ægtefælles formue. Også dette ville kunne føre til meget betydelige skattelettelser for velhavende ægtefæller.

Det måtte være en naturlig konsekvens af en fuldstændig særbeskatning, at uudnyttet personfradrag ikke længere kunne overføres fra den ene til den anden ægtefælle. Det forekommer dog mindre rimeligt at tage det ene personfradrag fra det store antal indkomstmodtagere, hvor kun den ene ægtefælle har indkomst. Endvidere måtte adgangen til at overføre underskud fra den ene ægtefælle til den anden ophæves. Et ægtepar kunne på den måde komme ud for at skulle svare skat for et